

— Азъ ще поискамъ никога да не се раздѣлямъ отъ Линка.

— Какво ще кажешъ, Линке?

— Да може да стане тѣй!

— А ако стане?

— Ако стане, азъ винаги ще обичамъ Магда и ще я пазя.

Линка се притисна до своята приятелка и я загледа съ овлажнѣли очи.

— Това ще стане, мои мили момиченца, татко е съгласенъ. Той ни пише, че утре трѣбва да трѣгнемъ.

— Ще стане, дѣдо, чувашъ ли, ще стане!

— Ще стане, миличка, само стой мирна, че лодката се клати.

За минута настѣпи мълчание. Старецътъ отпусна лопатитѣ. Лодката се завъртѣ въ кръгъ и застана неподвижна. Слънцето клонѣше на заходъ. Далечно къмъ хоризонта морето тъмнѣеше. Насреща, накацали по високия хълмъ, се губѣха въ вечерния здрачъ бѣлитѣ къщи на селото. Подухна лекъ вѣтрецъ, и сѣкашъ пробуди Линка. Тя се сепна, огледа се и струваше ѝ се, че сънува. Толкова много радости ѝ донесе днешниятъ день. Ще отиде въ града, ще се учи! А дѣдо какво ще прави самъ? Тя ще му пише. Всѣки день ще му пише, ще му разказва за голѣмия градъ. И луличка ще му изпрати.

— И луличка, дѣдо!

— Какво?

Всички се размѣха. Засмѣ се и старецътъ и отново хвана лопатитѣ. Лодката бавно се отправи къмъ брѣга.

Утре!